

civilněprávních předpokladech pro náhradu škody (§ 1295 odst. 1. obč. zák.). Ohlašovací povinnost uložil zákon o pensijním pojištění toliko zaměstnavateli a zaměstnavatelka žalující strany byla již v jiném sporu právoplatně odsouzena. Hrozí-li zákon trestem úředníku, který ohlašovací povinnost zaměstnavatelem na něho přenesenou řádně nesplnil, jde tu o pořádkový trest, který má zajistiti řádné splnění zaměstnavatelových povinností v zájmu správného provedení tohoto oboru sociálního pojištění, avšak zákon neukládá ani podpůrně ohlašovací povinnost úředníkům zaměstnavatelovým a tito nejsou právi pojištěncům z náhrady škody, vzniklé porušením této ohlašovací povinnosti. Dr. L. Langer.

Před pracovní soud nepatří spor o odměnu majitele auta proti jinému autodopravci, který žalobci pouze zadal část dovážky svěřené žalovanému podnikatelem stavby.

Odvolací soud zrušil rozsudek první stolice a žalobu odmítl, poněvadž mezi stranami jde o poměr pracovní a nikoli o smlouvu o dílo, když žalobce tvrdí v žalobě, že byl zjedнан od žalovaného, aby vozil svým autem štěrk a písek na silnici za mzdu stejné výše, jako tomuto platila podnikatelská firma K., a že ho žalovaný zkrátil na této mzdě o zažalovaný peníz, takže jest pro spor ten výlučně příslušným soud pracovní. (§ 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.)

Na rekurs žalovaného zrušil nejvyšší soud toto usnesení odvolacího soudu a uložil mu, aby rozhodl o odvolání nepřihlížeje k důvodu odmítnutí, a odůvodnil nejvyšší soud toto své rozhodnutí takto:

Podle § 1 zákona číslo 131/1931 Sb. zák. a nař. jsou pracovní soudy výlučně příslušny, aby rozhodovaly o sporech z poměrů pracovního, služebního nebo učebního, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Základní podmínkou této příslušnosti jest, že jde mezi stranami o smluvní služební poměr, a že lze žalovaného pokládati za zaměstnavatele žalobcova, neb obě strany za zaměstnance třetí osoby. Nejvyšší soud vyslovil v četných rozhodnutích (Sb. n. s. č. 4292, 5451, 10.402, 13.159, 13.557) zásadu, že při smlouvě služební jde o práci pod vedením a podle příkazů zaměstnavatelových, o osobní povinnost pracovní a o osobní nárok na práci, o závazek zaměstnancův ručiti za péči, ale nikoli za zdar či nezdar práce, tedy o osobní a hospodářské podřadění zaměstnaného do organizace zaměstnavatelova podniku.

V případě, o nějž jde, vysvětlily strany při svém výslechu vzájemný poměr smluvní v tom smyslu, že žalovaný převzal vůči podnikatelské firmě K. závazek, že bude dovážeti na stavbu silnice štěrk a jiný materiál svým nákladním autem za určitou úpla-

tu hodinovou a dodání pohonných látek, a že převedl část těchto úkonů na žalobce, jenž je prováděl opět svým nákladním autem, částečně sám, většinou však svým šoférem, ale při tom nevyšlo na jevo, že by žalovaný byl dával žalobci nebo jeho šoféru nějaké příkazy o způsobu provádění prací.

To zařídil si žalobce nebo jeho šofér sám, pouze musil býti dosažen smluvený výsledek činnosti žalobcovy, to jest dopravení materiálu z nádraží na stavební místo na silnici. Žalobce pracoval takto nezávisle na žalovaném a ručil sám za správnou dopravu materiálu na místo pracovní. Žalobce byl zřejmě samostatným podnikatelem, k firmě K. nebyl vůbec v právním poměru, ježto nesjednal s touto firmou žádnou smlouvu.

Šlo proto v daném případě o smlouvu o dílo a spor nepatří před pracovní soud.

(Rozh. nejv. soudu z 19. I. 1935, R II 625/34/1.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Žaloba, kterou se domáhá zaměstnanec náhrady škody proti jednomu ze společníků společnosti s ručením obmezeným za úraz způsobený žalobci v provozu podniku nedbalostí onoho žalovaného společníka ustanoveného za prokuristu a pověřeného dozorem na chod závodu v dílnách, — patří před soud pracovní.

Nejvyšší soud zrušil pro zmatečnost jak mezitimní rozsudek první stolice, tak i usnesení odvolacího soudu, kterým byl rozsudek ten s výhradou právní moci zrušen, proti kterémužto usnesení podal žalovaný dovolací stížnost, a odmítl žalobu

z těchto důvodů:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném náhrady škody pro to, že dne 31. X. 1932 utrpěla úraz v podniku firmy L. S., kdež byla zaměstnána jako prادلena a žehlírka a že tento úraz zavinil žalovaný, ježto byv ustanoven, aby v dílně dohlížel na dělníky a na bezpečnostní opatření, zanedbával povinnosti jemu uložené, takže byl odsouzen trestním soudem pro přestupek podle § 335 tr. z.

Není o tom sporu, a bylo též zjištěno, že firma L. S., chemická čistírna a velkoprádelna, je společností s ručením obmezeným, že v době úrazu byla jednatelkou společnosti M. M., a že žalovaný J. M., jenž byl společníkem firmy, byl ustanoven prokuristou a pověřen dohledem na chod závodu v dílnách, začež měl slušné 3000 Kč měsíčně, a že tato odměna se měla zúčtovat na kontě výloh.

Podle § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. jsou pracovní soudy nehledíc na hodnotu předmětu sporu výlučně příslušny rozhodovati